

*Svitlana Kachmarchyk,
Candidate of Pedagogy, Associate Professor,
National University of Life and Environmental
Sciences of Ukraine (Kyiv, Ukraine)*

GLOBAL TRENDS IN THE FORMATION OF A MULTIPOLAR SYSTEM OF INTERNATIONAL RELATIONS

Following the collapse of the USSR, the bipolar structure of international relations at the global level transitioned into a unipolar system dominated by the United States. This new order initially presented an opportunity for a period of relative stability. However, this phase concluded with the financial and economic crisis of 2007–2008. At that time, the U.S. economy exhibited significant structural imbalances, with a substantial portion of GDP generated within the financial sector, while the industrial sector experienced a sharp decline. Only strategic and highly profitable industries managed to sustain growth. Consequently, it is unsurprising that the crisis originated in the United States, specifically within the financial services sector –mortgage lending. Given that the U.S. served as the sole pole in the international system, the crisis rapidly assumed a global scale.

The U.S.'s status as the primary center of power entailed responsibility for maintaining the stability of the global system of international relations. A shift toward prioritizing domestic concerns at the expense of global stability would have signified

relinquishing global dominance. In an effort to sustain its hegemonic position, the U.S. opted to generate excessive and unwarranted dollar liquidity, which temporarily masked underlying structural weaknesses rather than resolving them. Instead, these imbalances intensified. By the early 2020s, investment in the real economy had significantly diminished in comparison to the financial sector.

These internal crises within the singular global power center reverberated through global political, economic, and security structures. Efforts to mitigate these crises necessitated enhanced governance. A notable attempt was made in response to the COVID-19 pandemic, yet it proved unsuccessful due to the absence of universally acceptable crisis-management strategies. By mid-2022, an uncontrolled global financial and economic crisis emerged, directly impacting political stability, security, food supply, and various other dimensions of global society. It became evident that the unipolar power was no longer capable of ensuring global stability, thereby diminishing its leadership and appeal to other nations.

At present, no single state possesses the capacity to function as a global regulator. Numerous countries have strengthened their positions but remain influential only within specific geographic regions. With the weakening of a singular global authority, these nations will increasingly seek to expand their influence. This will likely propel the international system into a period of disorder, followed by the emergence of regional clusters governed by alternative principles. These principles will be shaped by national development needs, resource availability, and the synergies arising from international cooperation.

During this period of disorder, the existing global financial and economic system is expected to deteriorate, exacerbating tensions among leading global powers such as the United States, China, and Russia. The disruption and contraction of supply chains formed during globalization will lead to increased economic fragmentation, complicating the production of high-tech goods and reinforcing the trend toward economic self-sufficiency within geopolitical clusters. The resulting isolation and heightened competition for control over buffer zones will prioritize the containment of rival powers, thereby increasing the likelihood of conflicts, including potential nuclear engagements.

The transition from unipolarity to a chaotic state, and subsequently to a multipolar international order, constitutes the defining trajectory of global relations. The emergence of this multipolar system will shape additional geopolitical and economic trends in the years to come.

A crucial aspect of this transition is the evolving role of international institutions. Historically, organizations such as the United Nations, the International Monetary Fund, and the World Trade Organization played pivotal roles in stabilizing global relations. However, as the influence of a single dominant power wanes, these institutions may struggle to maintain their authority. Instead, new regional organizations are likely to emerge, catering to the specific needs of distinct geopolitical clusters.

The technological race will also become a defining feature of the multipolar world. Emerging powers, particularly China and India, have made substantial investments in artificial intelligence, space exploration, and quantum computing.

These advancements may shift the balance of power, challenging the traditional technological dominance of the West. Additionally, cyber warfare and digital infrastructure security will become central concerns, as nations seek to protect their technological assets from cyber threats and espionage.

Energy resources will remain a major geopolitical factor in shaping the multipolar order. As traditional energy sources such as oil and natural gas continue to be significant, the push for renewable energy and sustainability will introduce new dimensions of competition. Nations rich in rare earth minerals, essential for green technologies, will gain geopolitical leverage, while those lagging in renewable energy adoption may face economic and strategic vulnerabilities. Energy independence will become a key goal for many states, fostering new alliances based on resource availability and technological capabilities.

Ultimately, the trajectory of global relations will be shaped by the ability of states to navigate this transition effectively. Those that adapt to the shifting geopolitical landscape, invest in sustainable economic models, and foster diplomatic relationships based on mutual interests will likely emerge as influential actors in the new multipolar order. The coming decades will witness significant geopolitical realignments, technological advancements, and economic transformations, defining the next phase of global history.

**НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ БІОРЕСУРСІВ І ПРИРОДОКОРИСТУВАННЯ
УКРАЇНИ**

**Гуманітарно-педагогічний факультет
Кафедра міжнародних відносин і суспільних наук**

**ІНСТИТУТ ПОЛІТИЧНИХ І ЕТНОНАЦІОНАЛЬНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ
ім. І.Ф. КУРАСА НАН УКРАЇНИ**

ІНСТИТУТ ІСТОРІЇ УКРАЇНИ НАН УКРАЇНИ

ЧОРНОМОРСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ ПЕТРА МОГИЛИ

**ЧЕРКАСЬКИЙ НАЦІОНАЛЬНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ БОГДАНА
ХМЕЛЬНИЦЬКОГО**

ЯГЕЛЛОНСЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ (Республіка Польща)

ФОНД ГЕРДИ ХЕНКЕЛЬ (Німеччина)

УНІВЕРСИТЕТ МАЙНЦА ІМЕНІ ЙОГАННА ГУТЕНБЕРГА (Німеччина)

КАГУЛЬСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ІМЕНІ П. ХАШДЕУ (Молдова)

МУЗЕЙ КАРОЛЯ І В БРАЇЛІ (Румунія)

ЗБІРНИК МАТЕРІАЛІВ

МІЖНАРОДНОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ КОНФЕРЕНЦІЇ

**«УКРАЇНСЬКА ДИПЛОМАТІЯ:
СТАНОВЛЕННЯ, РОЗВИТОК ТА ПЕРСПЕКТИВИ»**

10 квітня 2025 р.

м. Київ

Українська дипломатія: становлення, розвиток та перспективи / за матеріалами Міжнародної науково-практичної конференції. Київ, 10 квітня 2025 р. Київ, 2024. 357 с.

Збірник наукових праць укладено за матеріалами Міжнародної науково-практичної конференції «Українська дипломатія: становлення, розвиток та перспективи», яка була організована кафедрою міжнародних відносин і суспільних наук гуманітарно-педагогічного факультету Національного університету біоресурсів і природокористування України 10 квітня 2025 р. Наповнення рубрик синхронізовано з основними напрямками роботи конференції і охоплює широке коло питань щодо витоків, традицій, розвитку та перспектив української дипломатії; аналізу стану дипломатії в умовах сучасних глобальних викликів та стратегічних пріоритетів світової, європейської та вітчизняної дипломатії в умовах російсько-української війни.

Видання розраховане на науковців, викладачів, аспірантів, студентів, а також усіх хто цікавиться питаннями сучасних міжнародних відносин та розвитку української дипломатії.

Рекомендовано вченою радою гуманітарно-педагогічного факультету Національного університету біоресурсів і природокористування України (протокол № 10 від 16.05.2025 р.).

Редакційна колегія:

Ткачук В.А., д-р екон. наук, проф. (голова);
Ніколаєнко С.М., д-р пед. наук, проф. (співголова);
Тонха О.Л., д-р сільгосп. наук, проф. (голова);
Любовець О.М., д-р істор. наук, проф.
Харченко С.В., д-р філол. наук, проф.
Хвіст В.О., канд. іст. наук, доцент

Відповідальна за випуск докт. іст. наук, проф. Любовець О.М.

Тези подано в авторській редакції.

Автори тез відповідають за достовірність викладеного матеріалу, за правильне цитування джерел, посилання на них та інших відомостей.

Передруковувати опубліковані в збірнику наукових праць матеріали дозволяється тільки за згодою авторів.